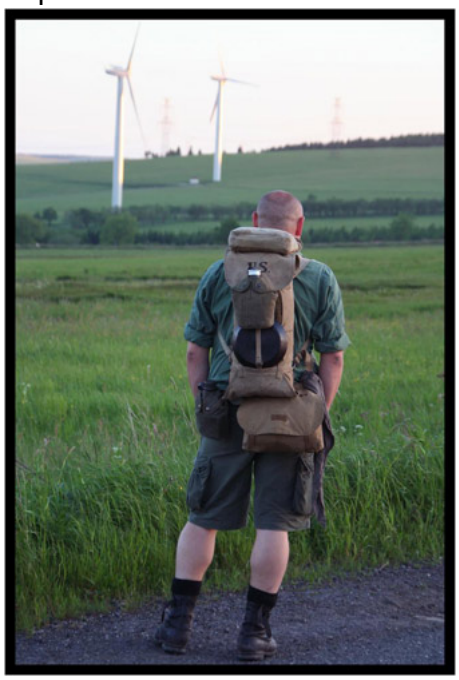
Napsal uživatel Martin Šlápota - Šlápi + František Brejcha – Čára
Čtvrtek, 01 Červenec 2010 12:01

„Ty jsi prostě vůl, …!“ „Ty jsi prostě vůl!“ Tuhle větu Tomcat slýchal od Dandyho, šerifa jejich osady, poměrně často. Ať se snažil sebevíc, vždy se něco nepovedlo, vždy se něco zvrtlo a dopadlo jinak, než mělo. Mohla za to jeho roztržitost a nesoustředěnost, ale co s tím nadělá. Byl už prostě takový. A tenhle velkej vandr nebyl v tomto směru žádnou výjimkou. Poprvé byl za vola označen hned na nádraží v Praze, když zapomněl číselný kód od schránky, kam si dal do úschovy bagáž, než nakoupil cigarety a další potřebné drobnosti. Jedině díky ochotě místních zaměstnanců se

podařilo schránku otevřít ještě předtím, než jejich rychlík vyrazil směr Ukrajina. Podruhé hned dva dny nato při zjištění, že zapomněl doma svůj díl proviantu. Jeho bágl tak namísto instantních těstovin zaplnily těžké konzervy nejistého obsahu, což byla jediná věc, kterou sehnali v místním obchůdku. No a potřetí právě před chvílí, když zjistili, že jedinou jejich mapu zapomněl nejspíše na místě poslední rauchpauzy. A tak zatímco si kamarádi dopřávali další dávku nikotinu na mezi vyhřáté prvním jarním sluníčkem, on šplhal kolmo k vrstevnicím na místo, kde zase selhal. Mapa tam naštěstí ležela a tak, částečně uspokojen alespoň tím, že ji našel, vyrazil zpátky. Musil už trochu přidat do kroku, protože čas neúprosně ukrajoval poslední hodiny z dnešního dne a tak se rozhodl si cestu zkrátit. Podle mapy udělal hned na začátku zbytečný oblouk, který kdyby střihl rovně, asi by dost ušetřil. Pro jistotu ještě zkontroloval správný směr na kompasu a sešel z pěšiny. Cesta to bylo docela příjemná, žádné houštiny a strže, jen louky zpřetrhané místy hradbou bílých kmenů březových hájků. Ještě chvíli a měl by vyjít zpět na stezku, z které asi před hodinou sešel. Zaujal ho ale podivný zlom na horizontu po jeho pravé ruce a tak k němu vyrazil. A dobře udělal, jak po chvíli zjistil. Když totiž prolezl dírou v rezavém plechovém plotě a prodral se houštinou nějakých akátů, či co to bylo, otevřel se mu úchvatný pohled, nad nímž jeho trampské srdíčko zaplesalo. „Tak až tohle uvidíš, Dandy, tak se mi za toho vola ještě rád omluvíš,“ zabrbral si polohlasně, otočil se a vyrazil rychle za zbytkem osady. A měl pravdu. Když za nějakou dobu vylezl poslední z nich z akátové houštiny, bylo chvíli naprosté ticho, které vystřídalo pochvalné mručení na jeho adresu. Stáli na okraji velkého lomu, uprostřed jehož kolmých stěn se modrala plocha poměrně velkého jezera. Celý ten úchvatný pohled byl navíc umocněn zapadajícím sluncem, které se společně s okolními borovicemi a břízami zrcadlilo na hladině. Najít cestu dolů bylo dílem okamžiku a za chvíli už na břehu praskal oheň. Jako dík za nalezení tak úchvatného tábořiště, byl dokonce

změněn naplánovaný jídelníček a Tomcatovi tak ubyla podstatná část jeho konzervové zátěže.

„Tý brďo, vono je to teplý. To je snad termál,“ ozval se najednou od jezera křik Matese, který měl dnes službu na mytí nádobí a než ostatní stačili ke břehu doběhnout, už se vesele plácal pár metrů od břehu, na kterém po něm zbyla jen hromádka oblečení. Za chvíli k ní přibyla další a Tomcat, který vodu nějak nemusel a navíc neuměl plavat, spokojeně pozoroval z kamene své dva kamarády, kteří řádili ve vodě jak malí kluci. A vydrželo jim to docela dlouho. Aby také ne, když voda byla teplejší než bazén v Podolí a v okolí přitom teprve před pár dny slezl poslední sníh. Tak krásně jako dnes se jim ještě za těch pár dní, které už courali po Ukrajině, neusínalo.

Zato ranní probuzení už tak příjemné nebylo. Když Tomcat otevřel oči, první co uviděl, byl šerif, jak v pokleku objímal nedalekou břízku.

„Cos to koupil za šmejdy v tom obchodě,“ zasípal a v pronesení jeho oblíbené průpovídky o skotu mu zabránila jen včerejší večeře, deroucí se zpět na světlo boží.

„Coby, normální masovou konzervu,“ bránil se rozhořčeně Tomcat. „A vůbec, jedli jsme jí všichni a blbě je jen tobě, že jo,“ obrátil se v očekávání podpory k Matesovi.

„Asi máš kachní žaludek, vole,“ vydralo se slabě z jeho úst a vyrazil ze spacáku pokleknout vedle Dandyho.

Celé dopoledne už nikdo z nich nepromluvil. Nikdo se nerozplýval nad krásou okolní scenérie, nikdo neobdivoval zvláštní zelenomodrou barvu vody, která vynikla až za denního světla. Každý sám se svými myšlenkami a se svým pocitem křivdy tiše zabalil, a aniž by se jen pouhým pohledem rozloučili s tímto místem, vyrazili v řadě za sebou k nejbližší vesnici, kterou našli na mapě.

Bylo to spíš takové menší městečko, soustředěné pravidelně okolo vydlážděného náměstí s pár obchůdky a hospůdkami. Do první z nich, která se namanula, se usadili, objednali si čaj a přemýšleli co si dát k jídlu. Už jim bylo o něco lépe, žaludky se začaly hlásit o svůj denní příděl, ale nálada od rána moc změn neshledala. Seděli mlčky proti sobě, Tomcat se stále tvářil uraženě, Dandy předstíral, že čte jídelní lístek a Mates si drbal červené fleky, které mu k tomu všemu vyrašily na rukách a na krku.

„Jdu zjistit, kde je tu nějaká lékárna,“ prohodil šerif a odešel k výčepu, o který se opíral starší znuděný číšník. Po chvilce rozhovoru prořízl ticho poloprázdné putiky jeho znělý hlas. „Ty jsi prostě vůl, Tomcate!“ zařval a už řítil se uličkou mezi stoly ke svým souputníkům. „Víš, cos nám to našel za úžasný místo na spaní? Ten lom je odpadní nádrž z místní chemičky,“ tlumočil již o něco tišeji, co se právě dozvěděl u výčepu a těžce dosedl na svou židli.

„Ty jsi prostě vůl, Tomcate!“ zašeptal po chvíli už tichým, skoro plačtivým hlasem, sklopil hlavu a otevřenými dlaněmi zajel do své husté hnědé kštice. Velký chomáč vypadlých vlasů mu zůstal mezi prsty a ty se v bezmocném gestu sevřely v pěst …

Martin Šlápota - Šlápi

3. místo v próze, Trapsavec 2010 **Smyčka z konopí** Kde jsi má lásko se rty planých máků
s polibky levných trpkých vín?
Dej se mi vypít dívko s chutí láku
po ránech plných kocovin. Po těžkejch dnech se lehkou zbraní střílím
a po suchejch se utopím
po sladkejch nocích snídám býlí
po bílejch dnech mám černej splín. Sám těžko slezu srdce tvý jak skálu'
dřív než mě spáry uchopí
podej mi něžně vlákno ze sisalu
nebo hoď smyčku z konopí. _____

František Brejcha – Čára

3. místo v poezii oldpsavců, Trapsavec 2010